

На буенъ пиръ, окичени съ цвѣта,
Излегнати на губери коринтски,
Лежѣтъ хетери въ неѣ упоени,
Въвъ накити отъ бисеръ и пурпуръ,
Съ полуприкрита благовонна грѣдь, —
И грей средъ тяхъ, като посредъ звезди
Вечерницата, златокоса Фрина.
Възмогнати надъ бронзови амфори,
Езици пламъкъ, сякаше обзети
Отъ някакво вълшебство, свѣтъ и сенки
Надъ гостите пирующа прѣмѣтатъ.
Фригийско вино лей се изобилно
За гостените въвъ потири златни,
Поднасяни отъ хубавци момчета;
Рабите черни въ сребърни блюда
Разнасятъ даровете на Приапа;
И самъ Приапъ, съ усмивка благосклонна,
Отъ педестала мряморенъ изглежда,
Какъ редомъ съсъ хетерите пирува
Отборний цвѣтъ отъ граждани атински.
На пиръ у Фрини — чѣстъ е за избрани!
И сбрани бѣха тука вси арфисти,
Посланици, софисти и архонти;
То бѣше пиръ на грации — неспирно,
Като каскадъ, се мѣтаха слова,
Кръстосваха се остроти и мисли,
И въжделенно взорътъ взоръ пронизва.

А лятна нощъ презъ прозорците гледа
Въ чертога пиршествѣнъ и лее,
Съсъ тихата прохлада, ароматъ